

Jyväskylä 18²²_{XI} 85.

Käre Morbro!

Förhinder i Finland bragte oss i onsdags
underrättelse om Masters död; i går kom sör-
gebrevet, för hvilket jag får tacka. Vi kunde ej
annars säga än: Gud vare lofvad!; ty vi tro
att hon nu fått höra budskapet: gå in i din Herres
glädje! Men vi deltaga också innerligt i Eder
sorg, ty äfven oss hade ju Master bevisat så
mycken godhet och kärlek! Och hvad Morbro
i henne egde, orrom fick jag en aning, då vid
förmärskan af den guldla legions skriftgö-
mor en liten papperslapp för i mina händer,
hvilken en lycklig fästna på förlofringsdagens
afton smugit åt sin älskade. Ordu, som den inne-
höll, var ej många, men hon hade nedlagt sin själ

i dem, och jag tänker att detta varorna tyer =
fas trohet för Morbrov uppväckt ett långt
lifs mötor. — Det skulle göra mig mycket ont
om den lilla lappen sedermera gått förlorad.
— Nu är hon borta, ack, hvad det skall bli
nas frukt på Björkudden efter denna solned-
gång! Dock har en fågel en gång spunnit:

Solen glimtar, men hon går upp igen etc.
Så vänt lif förgår, men vår kärlek slår
älskaren i en gång.

Och Morbrov vet ju hur vi hafva att söka
trösten. 1 Thess. 4:13. 2 Cor. 1:3-5, 1 Cor. 15:53-57,
och många andra skriftställen uttala den kristnes
hopp. — Laboulage säger i ett af sina föredrag,
om trösten, att man vanligen använder ett annat
oriktigt sätt att trösta öfver någons förfärlig
i det man framhåller, sjuklighet, älskardom, verus
gång, ödet o. annat sådant som dödsfallets natu-
liga oraker och ber menskorna finna sig deri,
likom de verkligen ^{äro} själens hjerttrötter påstås sor-
gen skulle bötas af sådant; nej, man bör trösta
menskorna med Kristus, fälsaren, dödsöfvervin-
naren, genom hvilken just själarna vort djupast

nerverlag i kampen mot verus synden och verus
smärta föräntas till den härligaste seger!
(— Laboulages ord minnas jag ej så nog, men jag tror
tänken var denna, och han har rätt!) —

Men huru skall det nu gå att trivas
derborta på den ensliga vdden? Strimstone
far väl Morbrov och Toini till Nyhergs till
julen? — Skänne Eva kommer hem?
Hon måste hafva det bra svårt. — Och huru
skall Tant Haeggström bära detta? Herren
hjälpe i all.

Om oss själva vill jag ej nu i detta bref
tala, men skall snart meddela Morbrov våra
planer, — man måste ju planera så länge man lif-
var och han verka, innan natten kommer.

God har låtit oss finna en fristad när i
Keskisaari hiasvidare och har bevisat oss mycket
nådöfen här. Arbetet intresserar mig, och
erkännande har ej heller fattats.

Kitti Aberg är vår skogsdans här och
sitter som bäst inne i bärkammaren.

